

Angut Kuşunun Vefası

— eyyup · 09 Mayıs 2011

Bütün avlara umutla başlanır. Hiç av' a gidip te elim boş döneyim diyen birine rastlamadım, ya da bana denk gelmedi böyle biri. İşte bizde bu umutla yola koyulduk. Dün akşam çiseleyen kar sabahleyin her yanı sarmıştı ama bu bizi yolumuzdan etmedi. Manavın Ramazan, defineci Hıdır ve birde ben. Arkadaşlarım küçüklükten avcı. Bir acemi benim içlerinde. Sabahın ilk ışıkları kasabayı yalamaya başlamadan buluştuk. Meydanın sağ yanına düşen kahvenin ilk müşterileri bu sabah bizdik.

-Hayırdır öğretmen bey dedi kahveci. Yolculuk mu var. Tatillerde benim ilk minibüsle Akşehir' e gittiğimi bildiği için ilk aklına gelen buydu.

-Yok dedim bu sefer av için.

-Ne avı dedi merakla kahveci.

-Bilmem dedim ne olursa artık. Lafımın arkası gelmeden av arkadaşlarım çeşmenin yanında belirmişlerdi bile. Yerimden kalkıp yolun yarısında karşıladım onları.

-Gelin birer bardak cay içelim diyorum ama onlar yola biran önce çıkmak istiyorlar. Haklılarda ne kadar erken davranırsak o kadar iyi. Kasabanın içindeki toprak yoldan kara bata çıka yürüyoruz. Önce bir yokuşu tırmanıyoruz. Yokuşun sonunda geri dönüp baktığımızda tüm kasabanın bir pamuk tabakasını andıran karın altında maket ya da oyuncak gibi kaldığını görüyoruz. Tuhaf bir duygu sanki bizler bire dev kasabada elimizi uzatıp alt üst edeceğimiz bir yazboz tahtası gibi. Manavın Ramazan

-Ne daldın hocam diyince,

-Hiç, bu kasabayı kar altında ilk görüşüm onu seyrediyorum diyorum.

-Daha ne güzel manzaralar göreceksin bu ne ki diyor bu kez hıdır. Güneş iyice kendini belli ediyor. Yaz günlerindeki kadar etkili olmasa bile ışıkları içimizi ısıtmaya yetiyor güneşin. Tekrar yola koyuluyoruz. Kasabadan ayrılıp yarı orman yarı ova bir alana giriyoruz. Eli ile uzaklarda bir yeri işaret ediyor arkadaşlarım.

-İşte şurada avlanacağız diyorlar. Gözümü kısıp gösterdiklere yöne bakıyorum ama onların gördüğünü ben göremiyorum. Kar gözlerimi kamaştırıyor. Güneş kendini gösterse bile üşüyorum. Birden yön değiştiriyoruz.

-Şurada kahvaltımızı yapalım sonra yola koyuluruz diyor ramazan. Doğru söze ne denir uyuyoruz. Ovanın başlangıcında eski bir köprünün ayaklarından birine sığınıyoruz. Bir adam boyunda ancak var köprünün yükseklığının ama soğuktan korumaya yetiyor bizleri. Yıkık köprünün taşlarından sızan buz sarkıtlarını görüyorum. Etrafıma daha dikkatli bakınca köprünün ayaklarındaki kesme bir taşta bir kuş kabartması dikkatimi çekiyor.

-Angut kuşu diyor, hazineci. Bir yandan bana bunu söylerken öte yandan sırt çantasından eli yüzü isten iyice dönmüş bir çaydanlık çıkarıyor.

-Angut kuşunu bilir misin diyor. Cevap vermeme beklemeden karnımızı doyururken anlatırım diyor. Yerden iki büyük kaya parçası bulup bir ocak yapıyor çabucak.

-Bak şu köşede yazdan kalma kuru dallar var verin onları da ateş yakalım diyor.

Ateşi yakıyoruz. Bir yandan çayımızı içip öte yandan içleri peynir zeytin dolu ekmeklerimizi yemeye başlıyoruz. Gözüm yine kabartıya takılıyor ister istemez.

-Yıllar evvel yaşlı bir avcı yaşamış buralarda. Yaz kış demez her mevsim ava çıkarmış. Bir gün yine böyle bir karlı kış günü ava çıkmış yaşlı adam. Yine buralara düşmüş yolu. Beyaz karlar üstünde kırmızı lekeler hareler görmüş. Kan izlerini takip edince epey ilerde çalılardan dibinde angut kuşuna rastlamış. Ondan önce ava çıkan avcılar yaralamış ama her nasılsa ölmemiş kuş. Avcı acımış kuşa iyileştirmiş onu. Yarasını sarmış sarmalamış. Kuşla adam dost olmuşlar. İyileştikten sonra kuşu serbest bırakmış adam. Uçmuş gitmiş kuş.

Günlerden bir gün yine ava çıkmış adam. Her yan yine kar dümdüz. Nere çukur nere dere belli belirsizmiş yine. Epey dolaşmış adam yorulmuş. Gittiği yeri bastığı toprağı bilemez seçemez sezemez olmuş. Toprak diye bastığı yer bir dere yatağıymış. Epey bir yüksekten yere düşmüş adam. Ayağı kırılmış. Ne yapacağını düşünmüş kara kara. Bir yandan da buradan kurtulursa bu iki yakayı bir köprü ile birbirine bağlamaya söz vermiş. Epey bir zaman geçmiş ne gelen var ne giden. Etrafına bakınmış korku ile. Bir dala tünemiş angut kuşunu görmüş birden.

-Git arkadaşlarımı bul beni kurtar demiş kuşa adam. Kuş adamı anlamış gibi uçmuş diğer avcılara bulmuş. Ama bir ateşin etrafında ısınan avcılara yanaşmaya cesaret edememiş. Bir ara fırsatını bulup ateşten yanan bir dalı alıp hızla kaçmış kuş. Yanan dalı yaşlı adama getirmiş. Adam o yanan korla diğer dalları yakmış. Hem ısınmış hem de diğer avcılara işaret yollamış. Bir süre sonra adamın yaktığı ateşin dumanını gören arkadaşları kurtarmışlar yaşlı adamı. Adam bir daha ava çıkmayacağına söz vermiş. Birde öteki sözünü yerine getirmiş. Şu gördüğün köprüyü yaptırmış. Angut kuşuna olan vefası yüzünden taşlardan birine senin gördüğün kabartmayı yaptırmış.

-Bu hazinelerin sözlerine inanma hocam yine uyduruyor diyen ramazanı duymuyorum bile. Aklımda angut kuşu ve yaşlı adam. Karnımı doyurup evime dönmek istiyorum.